

SOPOTNIK ZOLTÁN

Bólya Péter / film / veréb / ötven

*A veréb már ötvennél biceg.
Nincs látványosabb üldözöttség,
mint embernek lenni, maradni.
Aki Isten tenyerébe
szúr: imát, homlokot, hályogot.
Egy templomban térdepel,
de az oltárnak háttal.
Csüggedt fobász rázza át
a lélekszítán, amin a lyukak
azért élesek. És vágnak. És (h)át.
Isteni vénát.*

*A veréb már ötvennél biceg.
Igaz, buszonötnél elárul.
Házat, hazát,
rozsdás vérvonalat,
ami betegség, még ha nem
is látszik annak. És dökög,
nagyon dökög az a buszonöt.
Sír, hogy most megmutatta
igazán magát. (Egy hajszárító
a kád vízben élvez el.) Sír,
a fáskamrában a baltát
szorítja, huss, egy ujj, két szó,
huss, a láb, meg a mindent
megérintő mondatok. Zúg
az elfejtett körfűrész,
csupa emlékröst az udvar.*

*A veréb már ötvennél biceg.
Keresi, kutatja a nagy
metaforát, bepállik tőle a maradék
ujja – gyászos bőrpír és arany-
tartalék. „Fontos az ekcéma,
életet menthet, csak meg kell
hallani miről beszél”, mondja
a bőrorvos a mise után,
kifelé menet. Szemüvegén
pattanások. A nagy metafora
meg valahol a nincsben, vagy
a következő utcasarkon, ahol
egy loncsos agár vizeli le. El.*

*A veréb már ötvennél biceg.
Viszi magán a kort, kórnak
becézi, elképzeli, ahogy puskatussal
ütik (új, pedigregzett márka),
akár a háborúban Cseri nagyapát,
Bauer nagymamát – apjának már
csak a körmönfont ivás jutott.
Talán pont ezért alapélménye
a sármos kívüállás. A mindenből
kilógó zsebszél, ferde zakócsík,
amely a nyakat vágja ketté.
A roncs filozófiája: lelki-, ideg-,
képzelet-, családi-, etc.
A kétségbeesés meg rendezgetheti
a konyhakertet, talán otthon,
talán lent a kórházi alagsorban.*

*A veréb már ötvennél biceg.
Még hamarabb szuszog, morog,
remeg. Dülöngélve kapar, ő,
a fényes ötven, felér mindjárt
hetvenig, között a húsz, a semmi
hossza, az etikus fuldoklásé
a felnőtt medencében. A szélen
óriássá nőtt szurkolók rohannak
egyvonalonban vele, és a többiek
a nevét égetik, akárha ellenséges
zászlót. „Üdvözöllek komolykorban”,
szól egy kislány a hangosba szépen.*

*A veréb már ötvennél biceg.
Az igazság az, hogy sokkal előbb,
már tíztől, és téveszt, leárnyékolt időt,
százat, századot, és téveszti a nőket
két cukrászda között, meg a rendszert,
a kiszámíthatót. És téveszti a ritmust,
a gondolkodását: rendelőben,
egyetemi katedra legalján, lassú
verekedés közepén. Vérzik orr,
tüdő, hasonlat, bármi. Még a csonka
kocsmapultra kirakott kevert is.*

*A veréb a századiknál apró
lábaival magát tapossa szét.*